

Forfatter: Langebek, Jacob

Titel: BREV TIL: Brocman, Nils Reinhold FRA: Langebek, Jacob (1767-08-08)

Citation: Langebek, Jacob: "BREV TIL: Brocman, Nils Reinhold FRA: Langebek, Jacob (1767-08-08)", i *Breve fra Jacob Langebek*, GYLDEN DALSK BEBOGHANDEL., s. 438. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002054457-000-shoot-L0020544570000201.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Jacob Langebek

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

8. August 1767.

TIL NILS REINHOLD BROCMAN.

Høiædle, Høistærede Hr. Assessor.

De tvende Breve, som ieg i afvigte Lunii Maaned bekom fra Hr. Assessoren, forrykte aldeles mine Concepter og den Forventning, ieg havde om en kiær Vens nær forestaaende Ankomst. De vare mig saa meget mere uangeneme, som de skulde forkynde mig, at den ledsome Processes slette Udfald berøvede mig en Fornøielse, som ieg allerede s. 439 havde begyndt at smage og fornemme. Min Bekymring over denne min Skiebne forøgedes deraf, at Min Ven skal igienemgaae saa mange og store fortredegheder, og at ieg ikke var i Stand til enten med Raad eller Gierning Hannem at trøste og understøtte. I de Tanker, og for at forfriske Sind og Legem, har ieg nogle gange reist paa Landet, men har ikke kunnet overtale mig til at sette Pen paa Papir til min Kiære Herre, førend ieg nu har erholdet Hans tredie Brev, som forvisser mig om Hans Nærværelse i Stokholm. Nu har ieg da sat alt mit Haab til side, for denne gang og i denne Sommer at see Hr. Assessoren, og bilder mig ind, at det er baade en kiær og ængstelig Drøm, ieg har haft. Saa meget kan ieg sige Min Herre, at Han altid bliver mig af Hiertet velkommen, om Han nogen Tid vil og kan besøge mig, og paa hvad Tid af Aaret det endog maatte være; Men i denne Sommer og til den bestemte Tid havde det faldet mig mere beleiligt, og ieg kunde give Min Ven større Commoditet, end ieg forud havde forestillet mig, og end ieg en anden gang kan gjøre; thi alt det Herskab, her logerer hos mig, er ude af Huset, indtil min Secretaire inclusive, som siden Pindsedag har været med Kongen og Cancelliet i Holsten, Saa at vi havde haft alting saa venligt, saa roligt og saa got for os selv, som vi havde ønsket og kunnet paafinde. Min Helbred har og været ret god, og ingen Ting er mødt, som har kunnet giort Skaar i vor Fornøielse. Land-Reiser havde vi gjerne kunnet undvære, efterdi Vederet her har været bestandigt ondt og uroligt, indtil for faa Dage siden vi først har faaet Sommer. Gud veed, naar og om nogensinde et saa nært og sekert Haab om at samles igien skal opvaagne, men denne gang slap min Fugl fra mig, ret som ieg syntes at have den i Haanden. — — At i Norkøping intet Forlig er udrettet, det gjør mig usigelig ondt, og ieg er ræd, Min Kiære Herre gjør sin Sag verre og skaffer sig Uvenner ved at lade Prosessen trykke, foruden at tale om de Bekostninger, dertil vil medgaae. Vindes der intet ved at gaa ind til Kongen, da vilde ieg for min Deel hellere lide, end opbie den Vinst, der skal s. 440 komme ud af Trykningen. Ieg kan ingen Tid tænke paa Min Ven, uden at beklage Ham af Hiertet og ønske, at Han dog engang maatte slippe rent ud af denne fortrædelige Handel, endog med sin store Skade; thi, at det skulde skee med Fordel, er intet at tænke paa. Gud give, ieg havde haft Penge ved Haanden, saa sandt ieg med allerstørste Nøje og uden nogen Sekerhed skulde assisteret, i fald Nøden havde været der. Nu er det mig overmaade kiært, at Herr Assessoren for det første er hiulpen, imidlertid kan min Velvilie kanskee en anden gang komme tilpas. Ieg troer vel, at ieg før har skrevet, at ieg haver haft et par ret tunge Aar i Rad, som har paadraget mig en uventet stor Udgift efter den anden og sat mig saa meget tilbage, at der behøves nogen Tid til at komme i Orden igien og svare enhver, hvad ret er. Men vil Gud, ieg maae leve nogen føie Tid, og Tiderne vilde forandre sig lidt til det bedre, eller ieg kunde holde noget til raade med Bog-Ormen, saa kan alting blive got. Men i hvor det end gaaer, saa er ieg vis paa, at Venskabet ikke skal eller kan blive forkølet imellem os. Ieg er uendelig forbunden, at Hr. Assessoren midt i sine Vidervedigheder tænker paa mig og efter sit sidste Brevs Indhold sender mig med en Skipper alt, hvad Han havde tiltænkt at levere mig med egen Haand. Vil haabe, at Skibet snart skal komme, dog har Vinden til Anseende længe været contraire fra Stokholm hid. Endvidere takker ieg for det gunstige Tilbud, om at være mig til Tienst i Upsala med Hamsfort, Not. marg. ad Protectionem Danorum in Terram sandam og hvad mere der kunde behøves. Ibland andet ieg vil bede om, i fald Tilfælde og Tid gives, nøie at eftersee alle de gamle Love, der findes in Donatione Delagardiana og ellers ibland Bibliotekets Manuscripter, Norske og Danske, Skaanske, Sælandske, Jydske, af hvad Alder og Beskaffenhed de ere, og om ingen Constitutiones og Krøniker findes derhos, som kunde fattes os eller være bedre end dem, vi har — — ¹. s. 441 Mere vover ieg ikke denne gang at besvære med, men frygter, at ieg allerede er gaaet for vidt. Dog ieg stoler, som sædvanligen, paa Venskabets Ælde og den Hævd, ieg har paa Min Herres Tienstfærdighed. I næste Uge tænker ieg igien at reise en liden tour paa Landet, dog ikke længere bort, end at ieg engang om Ugen kan komme ind i Staden at see til mit Huus og min lille Dotter, som hiemme passer paa for mig; men Sønnen følger mig; de befinde sig, Gud skee Lov, begge meget vel, og formelde deres venlige Helsen. Ieg selv bander Processen, naar ieg tænker derpaa, og ønsker, efter en snar og lykkelig Ende derpaa, en ny og fast resolntiou, der kan oprette os begge den sidst mislykkede Reise. Imidlertid vil ieg igien begynde at haabe til det beste, ligesom ieg altid og med al Oprigtighed henlever

Min Høistærede Herr Assessors
ydmygste og høistforbundne tiener
I. Lcingebek.

Kiøbenhavn d. 8. Augusti 1767.